

เอมอมรไต่ยีนเสียงไต่ขันอยู่ไกลๆ ฟ้ายังไม่ทันจะสว่างเมื่อเธอยืนกายลุกขึ้น เห็นเพื่อนๆ และน้องสาวยังนอนสนิทหลับใหล เธอลุกออกจากห้องอย่างแผ่วเบา หยิบเสื้อผ้าเดินไปเข้าห้องน้ำจัดการกับตัวเอง เสร็จก็เดินลงมาข้างล่าง เสียงนวลกุกกักอยู่ที่ในครัว คงกำลังเตรียมอาหารเช้า

พวกผู้ชายกระจายกันนอนหลับอยู่ข้างล่าง ไม่บนเก้าอี้ที่พื้นห้องบ้างก็นอนรับลมอยู่ที่ระเบียง อากาศค่อนข้างหนาวในเวลาเช้ามืด ทำให้ต่างก็ต้องอาศัยผ้าคลุมไว้

ในความมืดสลัวของห้อง หญิงสาวเห็นชลิตกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบที่ไม่น่าจะรับน้ำหนักร่างใหญ่ยาวไว้ได้ เธอเดินใกล้เข้าไป เห็นใบหน้าของเขาสงบเฉย นัยน์ตาปิดสนิท ดูเขาคมสันเกลี้ยงเกลา แม้ไรเคราเขียวอ่อนๆ จะเริ่มปรากฏให้เห็น

ชายหนุ่มหายใจช้าๆ อยู่อย่างสม่ำเสมอ เขาสวมกางเกงขาสั้น เสื้อสีอ่อนตัวหลวมที่สวมใส่เปิดกระดุมไว้จนถึงช่วงเอว มันแบะอ้าออกปล่อยช่วงทรงอกเปลือยเปล่ารับลม อากาศเย็นออกอย่างนี้ เธอรู้สึกหนาวแทน

เธอเห็นผ้าขนหนูผืนใหญ่พาดอยู่บนเก้าอี้จึงฉวยมาตั้งท่าจะห่มให้ แต่แล้วเธอก็กลับหยุดชะงัก ด้วยดวงตาอ่อนเศร้า เธอได้แต่มองเขาอย่างปวดร้าว เธอมีสิทธิ์ใดที่จะให้ความกังวลห่วงใย ในบัดนี้เธอและเขาได้ก้าวออกจากความสัมพันธ์มาสู่ทิศทางที่ควรจะเป็น.... แยกจากกันโดยเด็ดขาดอย่างที่เธอประสงค์ แล้วเธอจะทำให้เขาไขว่ไขว่อีกทำไม

เธอพาดผ้าผืนนั้นไว้ หันเดินจากไปอย่างร้าวราน

พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบทะเล แต่กระนั้นฟ้าก็ยังมืดกว่าปรกติ เมฆฝนก่อเค้าแต่คงยังไม่ตก

หญิงสาวถือรองเท้าแตะไว้ขณะที่เดินกดปลายเท้าไปบนพื้นทรายตามชายน้ำ บางครั้งก็เตะน้ำจนกระจาย และบ่อยครั้งที่หยุดยืนหันหน้าไปสู่ทะเลมองไกลออกไปข้างหน้า

พออยู่คนเดียวเธอก็ร้องไห้ออกมาอย่างอึดอั้น น้ำตามากมายไหลผ่านแก้ม เธอรู้สึกเจ็บปวด เหงา เศร้าและว้าเหว่ สาหัสกว่าที่เคยเป็นมาแต่ก่อน

เธอเดินไกลออกไปทุกที น้ำตายังไหลรินเป็นทางจนต้องใช้หลังมือปาดทิ้ง รู้ตัวว่ายิ่งเดินก็ยิ่งไกล แต่เธอไม่มีแกใจจะหันกลับ ถ้าทำได้ เธอก็อยากเดินให้หายไปเสียจากโลกนี้.....

สายมากแล้ว เธอก็ยังนั่งซึมอยู่บนโขดหินใต้เงาไม้ ห่างไกลจากที่พัก ไต่ยีนเสียงร้องเรียก “เอม...เฮ้...เอม” แล้วก็เห็นพิพัฒน์จูงจักรยานเข้ามาหา

“หายมาทำอะไรอยู่คนเดียวที่นี่ รู้ไหมว่าใครๆ ถ้ามหากันให้วุ่น” เขาทำเสียงตำหนิ

เธอผินยิ้ม “คนอื่นทำอะไรเอมยังไม่สนใจ ทำไมเอมจะทำอะไรบ้างไม่ได้ ต้องมีคนคอยสนใจอยู่เรื่อย”

“ก็เขาเป็นห่วงเรานะซี เป็นยังไงถึงเดินมาไกลถึงนี่”

“เอมเดินเล่นมาเรื่อยๆ”

“หิวไหม...นี่สายมากแล้วนะ คนอื่นกินกันอิ่มหมดแล้ว”

“ไม่หิวหรอกค่ะ” เธอออกเดินจะกลับ พิพัฒน์จูงจักรยานตามถามเขินๆ ว่า

“เอมโกรธพี่เธอหรือ”

“เอมไม่ได้โกรธพี่พัฒน์”

“แน่ะ.... แล้วทำไมหน้าตาเป็นอย่างนี้”

เธอนิ่งไป แล้วก็แกล้งยกมือลูบหน้ายิ้มกับเขาใหม่ คราวนี้มันแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม

ชายหนุ่มหัวเราะ

“เอมไม่ดีเองแหละค่ะ ไม่ได้เกี่ยวกับพี่พัฒนาหรือ พี่พัฒนา
ไม่ได้ทำอะไรให้เอมโกรธ”

“เมื่อคืนพี่คงจะเมามากไป จำไม่ได้เลยว่าทำอะไรไม่ดีหรือเปล่า”

เอมอมรเห็นสีหน้าของเขาแล้วก็นึกสงสาร “ไม่ได้ทำอะไรหรือคะ”

“งั้นก็โล่งใจ พี่กังวลว่าจะเสียผู้ใหญ่ซะแล้วคราวนี้”

เธอแย้งว่า “พี่พัฒนาที่มีความเป็นผู้ใหญ่จะเสียด้วยหรือคะ”

“อ้าว... ไหง่ถามงั้น” เขาหัวเราะ “ว่าแต่เอมเมื่อยไหม ซ้อนท้าย
จักรยานพี่กลับไปดีกว่า”

“อย่าเลยคะ เอมอยากจะเดิน พี่พัฒนากลับไปก่อนเถอะ”

“พี่จะเดินเป็นเพื่อน”

“ไหวหรือ คนขี้เมามากจะขี้เมื่อย”

“ดูถูกอีกแล้ว..... แต่ถึงเมื่อยก็จะทน พี่อยากคุยกับเอม”

“ไม่กลัวเล็กจะว่าหรือคะ” เธอหมายถึงสาวคนใหม่ของเขา

“โอ๊ย... ไม่กลัว” เขารีบพูด “พี่กับเขาไม่ได้มีอะไรกันสักหน่อย”

“ทำไมล่ะคะ ไม่ได้ชอบเขาหรือหรือ”

“ก็ชอบ.....แต่ยังไม่ถึงขั้น”

“อีกหน่อยก็ถึง” เธอพูดยิ้ม ๆ

“อาจจะไม่ก็ได้” ชายหนุ่มยังไม่ยอมรับ “เอมล่ะ นอกจาก
คู่มั่นแล้ว ไม่ได้นึกชอบใครอื่นบ้างเลยหรือ”

คนถูกถามสีหน้าเปลี่ยนไป “จะชอบได้ยังไงล่ะคะ.....”

“ทำไมจะไม่ได้... มันเป็นเรื่องของหัวใจ เรามีสิทธิ์นี้”

“ถ้าแน่ใจว่าแยกกายกับใจได้ก็น่าจะมีสิทธิ์ใช่ไหมคะ”

เสียงคนที่เดินจูงจักรยานอยู่ใกล้ๆ ถามอย่างสงสัย “บอกได้ไหม
ว่าเขาเป็นใคร”

สีหน้าเธอหมอง แต่ก็แก้งยิ้มมีนัย “ไว้มีก่อนค่อยบอกนะคะ”

“ว่า... แปลว่ามีหรือไม่มีกันแน่”

“ก็พี่พัฒนาจะอยากรู้ทำไม”

“ก็อยากจรรู้ชะตาพี่พอจะมีหวังบ้างหรือเปล่า”

เธอหัวเราะ “พี่พัฒนาไม่มีหวังหรือคะ”

ชายหนุ่มถอนใจ อีกครู่หนึ่งก็ร้องเพลงอย่างเบิกบานใจ

“Rain drops keep falling on my head.....”

เธอร้องตามเสียงดังหวังปลุกปลอบให้ความรู้สึกเบิกบานขึ้น แต่
แล้วเมฆที่ก่อตัวมาแต่เช้าก็เริ่มจะโปรยเม็ดฝน พี่พัฒนาบอกว่า

“อ้าว ฝนตกลงมาจริงๆ แล้วละ”

“ทำยังไงดีล่ะคะ เดินตากฝนกันดีไหม”

“อย่าเลย ซ้อนท้ายจักรยานพี่ไปเถอะ ประเดี๋ยวก็ถึง เมฆ
ไม่มากฝนคงไม่ตกหนักหรือ”

หญิงสาวทำตาม พี่พัฒนาพาจักรยานเคลื่อนไปได้ครู่หนึ่งก็เห็น
ป้อมรั้งอยู่ข้างทาง เขาเบนรถเข้าไปในทันที

“พักที่นี่ก่อน”

เอมอมรกระโดดลงมายืนข้างๆ มองม่านฝนพลางบ่นว่า

“ยังไม่ตกหนักสักหน่อย ไปต่อก็ได้นี้คะ”

“ประเดี๋ยวก็หนัก” เขาพูด ดึงรั้งบางเข้าหลบข้างใน

ป้อมนั้นเป็นป้อมไม้เก่า เปิดโปร่ง ไม่มีประตูหน้าต่าง ถ้าฝน
ตกหนักกว่านั้น คงป้องกันอะไรไม่ได้ หญิงสาวมองม่านฝนอย่างกังวล
ทั่วบริเวณนั้นไม่มีผู้คน มันเปลี่ยว โดดเดี่ยวจากโลกภายนอก

“ขึ้นไปหมดเลย” เธอพูดพลางหัวเราะ ดึงเสื้อแพรสีอ่อนที่แนบ
ติดเนื้อตัวให้สะบัดออก อีกฝ่ายทำตาวาวจับจ้อง

“ยิ่งเปียกก็ยิ่งสวย”

“อย่าบ๊องนะ”

“อ้าว... พูดจริงๆ นะ”

เขามองเธอทั้งตัว เธอสวมกางเกงสั้นเพียงครึ่งขา เห็นเนื้อเนียน
เห็นข้อเข่า ท่อนขาเรียวกลมกลิ้งน่าสัมผัส

เอมอมรหันข้างให้อย่างขุ่นใจ “อะไรก็ไม่รู้”

เขามองเธอยิ้มๆ “เอม... พี่จะบอกอะไรให้ อย่างหนึ่ง จะฟังไหม”

“จะบอกอะไรคะ”

“จะบอกว่า พี่มองเอมมาตั้งแต่เริ่มจะเป็นสาวแล้วนะ”

“หรือคะ...”

“เสียดายที่มีนายสิทธิาคมเชิงอยู่ ไม่อย่างนั้นปานนี้พี่จีบแอมเป็นแฟนไปนานแล้ว”

เธอไม่ตอบ นึกภาวนาให้ฝนหายตก แต่มั่นกลับหันตาขึ้นเรื่อย ๆ มืออ่อน ๆ วางลงที่ไหล่ ทอดเสียงแว่วอวน “แอม ชอบพี่บ้างไหม”

ถ้าเป็นที่บ้านเธอคงจะมองมันเป็นเรื่องซ้ำ แต่ในที่เปลี่ยวโดดเดี่ยวเช่นนี้ เธอได้แต่รู้สึกอึดอัดใจ

เธอไหวไหล่หลุดจากการเกาะกุม “ถามทำไมล่ะคะ”

“ก็อยากรู้ล่ะสิ”

“งั้นขอตอบว่าไม่ได้ชอบ”

“ไม่ได้ชอบไม่ได้แปลว่าไม่ชอบนะ”

“ก็งั้นล่ะสิคะ”

“ชอบหน่อยไม่ได้รีไรง”

เขาจับแขนเธอดึงให้หันมา แอมอมรทำสีหน้าไม่พอใจเกร็งตัวขึ้นไว้

“พี่พัฒน์อย่าทำอย่างนี้สิคะ ถึงเราจะสนิทกันแค่ไหน พี่พัฒน์ก็

เป็นผู้ชายและแอมเป็นผู้หญิงนะ”

“พี่คงไม่ทำอย่างนี้ถ้าแอมไม่ใช่ผู้หญิง” เขาหน้าเฉือนที่เห็นเธอ

โกรธ “พี่อยากให้แอมรู้ว่าพี่ชอบแอมจริงๆ”

“แอมรู้แล้วละ และถ้าพี่พัฒน์พูดอีก แอมจะโกรธจริงๆ ด้วย”

“งั้นเลิกก็ได้” เขายิ้มประจบ “ไม่โกรธพี่นะ”

“ตกลงค่ะ” สีหน้าของเธอดีขึ้น

“ยิ้มก่อนสิ.....”

เธอยิ้มให้ อีกฝ่ายทำสีหน้าโล่งใจ

เขาไม่ใช่คนมีพิษสงจริงๆ เธอหัวเราะออกมาได้ ก่อนจะหันกลับออกไปสู่ทะเล

แล้วหัวใจเธอก็ถูกกระตุกวบเมื่อเห็นรถคันหรูสีฟ้าที่เจนนตาจอดอยู่ใกล้พอจะเห็นว่าชายหญิงที่นั่งอยู่ในที่นั่งตอนหน้ากำลังจับจ้องมองมาอย่างจริงจัง.....

ชลิตเปิดประตูรถ ก้าวยาวๆ เข้ามาหา ไบหน้าบึ้งตึงประกายตาเครียดขึง

“จะไปด้วยกันไหม” เขาถามเสียงห้วน จ้องนั่งอยู่ที่ตาเธอ

แอมอมรรงงงันเกินกว่าจะทำอะไรถูก พี่พัฒน์เพียงแต่แปลกใจตอบแทนไปว่า

“แอมมากับผมนะครับ”

เขาไม่ฟัง หันมาสั่งเธอเสียงเข้ม

“ไปขึ้นรถสิ”

แอมอมรมองไป เห็นสีหน้าของสมรักบอความไม่พึงพอใจอยู่ข้างในรถ ความเจ็บปวดแล่นจับหัวใจเธอ เสียงตอบขัดแย้งคืออัน

“ไม่ค่ะ”

มือแข็งแรงจับหมับเข้าที่ต้นแขน ดึงแรงจนรู้สึกเจ็บ เธอสะบัดร้องอย่างคับแค้นใจ

“ปล่อยนะ..!”

ร่างเล็กๆ ถูกดึงแกมลากออกมาสู่ลานฝน พี่พัฒน์ตามออกมาคว่าข้อมือชลิตไว้

“เดี๋ยว...”

ก่อนที่ทุกคนจะรู้ตัว ชลิตก็หันกลับมา แล้วกำปั้นหนักหน่วงของเขาก็ฟาดเปรี้ยงเข้าที่ปลายคางของอีกฝ่ายหนึ่ง

แอมอมรร้องกรีดอย่างตกใจ ถอยหลังไปยืนตัวสั่น เบิกตาจ้องมองชายหนุ่ม ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะทำเรื่องรุนแรงเช่นนี้ได้

“จะไปกับผมหรือว่าไม่ไป” เขายังถามอย่างขู่เข็น

เธอไม่ตอบ ถลาไปนั่งข้างพี่พัฒน์ ที่ยื่นกายลุกขึ้นอย่างงวยงง มีเลือดซึมจากมุมปาก “พี่พัฒน์ เป็นยังไงบ้างคะ..!”

ร่างสูงยืนนิ่ง ดวงตาวาวโรจน์ร้อนแรงจนแทบจะเผาคนทั้งคู่ให้หมดไหม้ เขาหันกลับ เดินดุ่มไปที่รถ

แอมอมรมองตาม เห็นรถคันนั้นกระชากออกจากที่ แล่นออกไปในสายฝน.....